

Vylúčili Aurela

Stalo sa čosi strašné:

Aurela vylúčili zo školy! Prihodilo sa to počas veľkej prestávky.

Boli sme na dvore a hrali sme vybíjanú. Hrá sa tak, že ten, kto má loptu, sa snaží silno trafiť spoluhráča, ten plače a potom zas triafa loptou on. Je to super.

Nehral iba Kazimír, ktorý chýbal, Alojz, ktorý si vždy cez prestávku opakuje učivo, a Aurel, ktorý jedol posledný predpoludňajší lekvárový chlieb. Aurel si najväčší lekvárový chlieb necháva na veľkú prestávku, lebo vtedy má viac času.

Vybíjal Hugo. To je zriedkavosť, Hugo je totiž veľmi silný, a preto sa snažíme netrafiť ho, aby nedostal loptu, lebo keď on niekoho trafi, strašne to bolí.

Hugo práve zamieril na Lotara, ten sa hodil na zem a rukami si

chránil hlavu. Lopta preletela ponad neho a bác – tresla do chrbta Aurela, ktorému vyletel z ruky chlieb a capol lekvárovou stranou na zem. Aurela to najedovalo, celý očervenel a začal vrieskať.

Nato pribehol Bujón – to je náš vychovávateľ –, aby zistil, čo sa deje. Nezbadal lekvárový chlieb, pošmykol sa na ňom a skoro sa natiahol. Bujón mal celú topánku od lekváru a očividne ho to dosť prekvapilo.

Aurel zúrili, rozháňal sa rukami a ziapať: „Doparoma! Nemôžete dávať pozor, kam stúpate? To je otrasné!“

Bol fakt strašne naštvaný. Treba povedať, že čo sa týka jedla, s Aurelom nie sú žiadne žarty. A najmä, keď ide o lekvárový chlieb, čo má na veľkú prestávku.

Aj Bujón bol poriadne nazlostenný. „Pozri sa mi do očí!“ kričal na Aurela. „Čo si to povedal?“

„Povedal som, že, doparoma, nemáte čo stúpať po mojom chlebe!“ nahlas a zreteľne odvetil Aurel.

Bujón zdrapol Aurela za plece a odvedol ho preč. Pri každom kroku robil čvach, čvach, lebo na topánke mal plno lekváru.

Potom pán Parimucha zazvonil na koniec prestávky. Pán Parimucha je náš nový vychovávateľ, ktorému sme zatiaľ nestihli vymyslieť nejakú vtipnú prezývku.

Vošli sme do triedy, ale Aurel sa stále nevracal. Aj učiteľka sa čudovala. „A kde je Aurel?“ pýtala sa nás.

Všetci sme sa jej chystali odpovedať, keď sa otvorili dvere a vošiel riaditeľ s Aurelom a Bujónom.

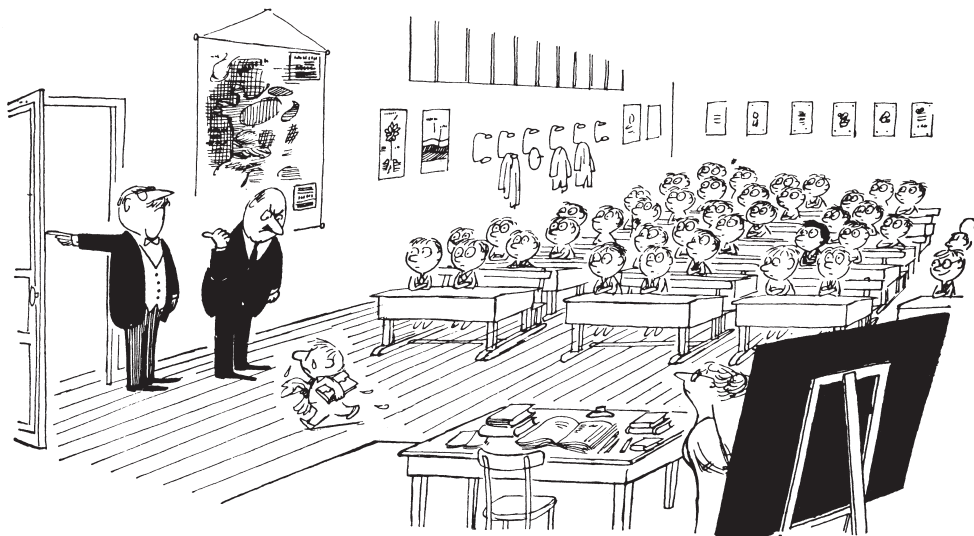
„Vstať!“ kázala učiteľka.

„Sadnúť!“ kázal riaditeľ. Riaditeľ vyzeral nahnevane. Bujón tiež. Aurel posmrkával a tučnú tvár mal mokrá od slz.

„Milé deti,“ začal riaditeľ, „váš spolužiak sa správal neveriteľne hrubo k Bujón... k pánovi Dubonovi. Na takú drzosť a taký nedosta-

tok úcty voči nadriadenému a voči staršej osobe neexistuje ospravedlnenie. Preto bude váš spolužiak vylúčený zo školy. Nemyslel, ach, isto nemyslel na nesmierny zármutok, ktorý spôsobí svojim rodičom. A keď sa v budúcnosti nepolepší, skončí vo väzení, lebo to je nevyhnutný osud všetkých bezočivých nevychovcov. Nech vám je odstrašujúcim príkladom!”

Potom riaditeľ povedal Aurelovi, aby sa zbalil. Aurel si s plačom pobral veci a odišiel aj s riaditeľom a Bujónom.

Všetci sme z toho zosmutneli. Aj učiteľka. „Pokúsím sa niečo urobiť,“ sľúbila.

Niekedy vie byť fakt senzáčná!

Keď sme vychádzali zo školy, zbadali sme Aurela. Čakal nás na rohu a pritom jedol čokoládovú tyčinku. Zblízka vyzeral veľmi nešťastne.

„Nešiel si domov?“ opýtal som sa.

„Nie,“ povedal Aurel. „Ale budem musieť, lebo čoskoro je obed. Keď sa doma priznám, stavím sa, že nedostanem múčnik. To je teda deň!“

Aurel sa vliekol domov a prežíval tak pomaly, že sa zdalo, akoby jedol nasilu. Bolo nám ho hrozne ľúto.

Popoludní prišla do školy Aurelova mama. Vyzerala nahnevane a Aurela ťahala za sebou za ruku. Vošli do riaditeľne a za nimi tam vošiel aj Bujón.

O niečo neskôr k nám do triedy prišiel riaditeľ aj s Aurelom, ktorý sa naširoko usmieval.

„Vstať!“ kázala učiteľka.

„Sadnúť!“ kázal riaditeľ.

Oznámil nám, že sa rozhodol dať Aurelovi ešte jednu príležitosť. Dodal, že tak učinil kvôli rodičom nášho spolužiaka, ktorí si zúfali pri predstave, že z ich dieťaťa bude nevzdelaný nevychovanec a skončí vo väzení.

„Váš spolužiak sa pánovi Dubonovi ospravedlnil a pán Dubon láskavo ospravedlnenie prijal. Dúfam, že váš spolužiak bude za toľkú zhovievavosť vďačný, vezme si z toho poučenie a v budúcnosti sa bude správať tak, aby sa vyvaroval ťažkých chýb, ktorých sa dnes dopustil. Všetci?“

„No... jasné,“ odpovedal Aurel.

Riaditeľ sa na neho pozrel, otvoril ústa, zhlboka si vzdychol a odišiel.

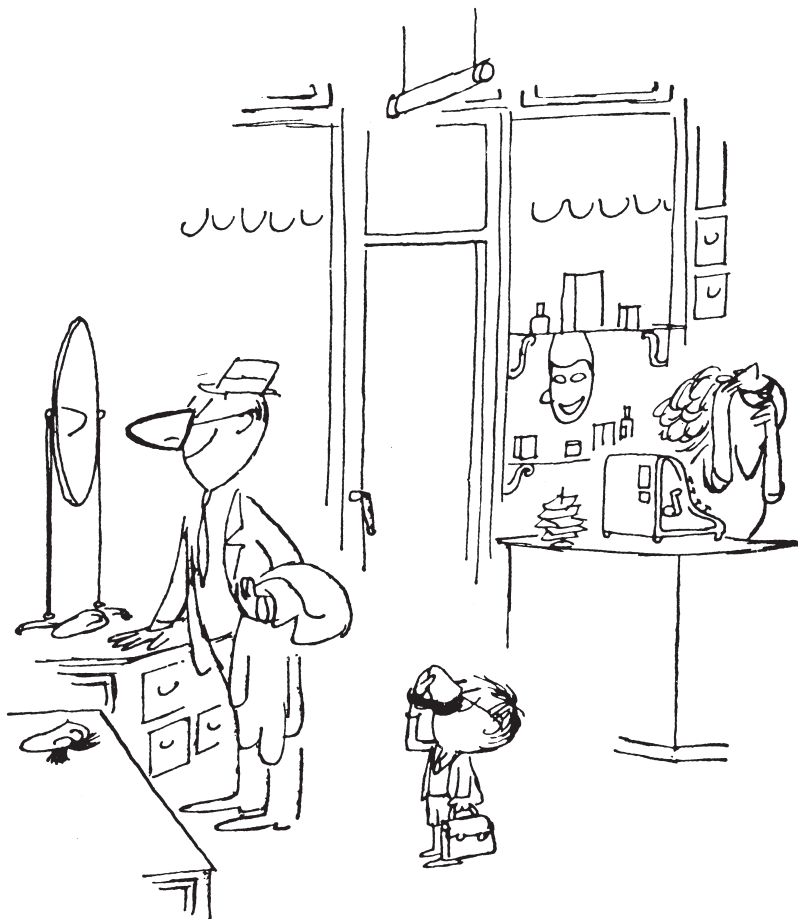
Všetci sme sa strašne tešili a rozvraveli sme sa jeden cez druhého, ale učiteľka tresla pravítkom po stole: „Všetci sadnúť! Aurel, choď na miesto a buď ticho! Lotar, k tabuli!“

Keď zazvonilo na prestávku, všetci sme vyšli na dvor, okrem Lotara, ktorý má vždy, keď ho vyvolajú, trest a prestávku prestojí v kúte. Na dvore sme sa zhákli okolo Aurela, ktorý už zasa jedol syrový chlieb, a vypytovali sme sa, čo sa vlastne udialo v riaditeľni, lenže prišiel Bujón: „No tak, no tak, nechajte spolužiaka na pokoji. Celá záležitosť sa skončila, choďte sa hrať! Tak bežte!“

Zdrapol Cypriána za plece, ten sa zapotácal a vyrazil pritom Aurelovi z ruky syrový chlieb.

Aurel pozrel na Bujóna, očervenel, rozháňal sa rukami a vrieskal: „Doparoma! To nie je možné! Vy ste otrasný! Fakt nenapraviteľný!“

Nos strýčka Eugena

Dnes ma viedol do školy ocko. Vždy sa poteším, keď so mnou ide ocko, lebo mi často dá zopár drobných, aby som si niečo kúpil. Aj tentoraz sa mi pošťastilo. Prechádzali sme popri hračkárstve a vo výklade som zbadal papierové nosy, aké sa dávajú na tvár, aby sme rozosmiali kamarátov.

„Ocko, kúp mi nos!“ poprosil som.

Ocko povedal, že nie, vraj žiadny nos nepotrebujem, ale ja som mu ukázal veľký červený nosisko a vravím: „Aha, ocko, kúp mi tento, vyzerá celkom ako nos strýčka Eugena!“

Strýčko Eugen je ockov brat. Je tučný, rád rozpráva vtipy a stále sa smeje. Vidáme ho zriedka, lebo veľa cestuje a všeličo predáva veľmi ďaleko: v Lyone, v Clermond-Ferrande a v Saint-Etienne. Ocko sa rozosmial: „Naozaj, celkom ako Eugenov nos v malom. Keď k nám nabudúce príde, privítam ho s ním.“

Hneď sme vošli do obchodu a kúpili nos. Založil som si ho na tvár, držal na gumičke, potom si ho založil ocko a nakoniec predavačka. Pozerali sme sa na seba v zrkadle a hrozne sme sa smiali. Nech je ako chce, ocko je super!

Pred školou mi povedal: „Buď dobrý, a nie aby si mal s Eugenovým nosom opletačky.“

Sľúbil som, že budem dobrý, a odkráčal som do školy. Kamoši už boli na dvore. Založil som si nos, aby som sa im predviedol, a všetci sme sa hurónsky rozosmiali.

„Je ako nos mojej tety Kláry,“ povedal Cyprián.

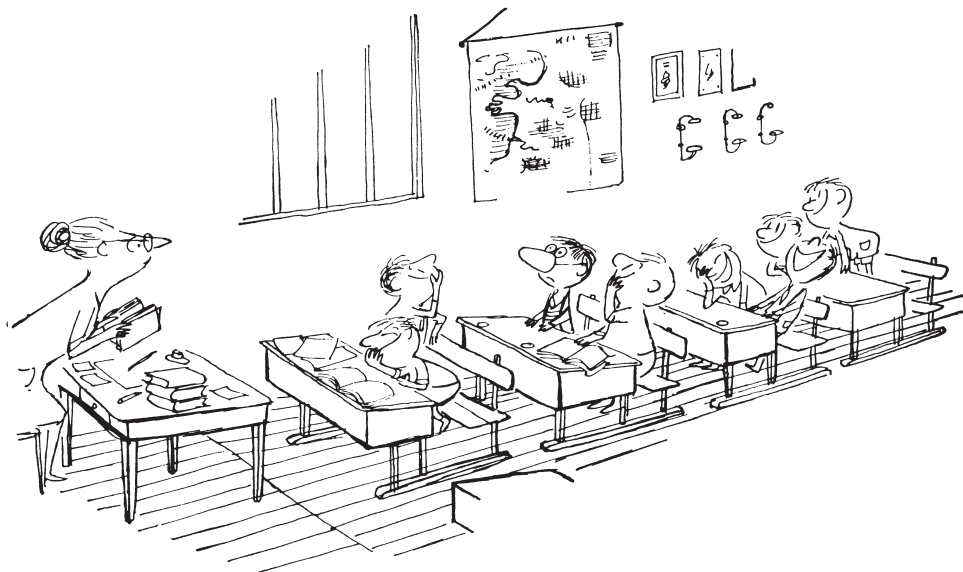
„Čoby,“ namietol som, „to je nos môjho strýčka Eugena, ktorý je cestovateľ.“

„Požičaj mi ho!“ drankal Hugo.

„Nie!“ odmietol som. „Keď chceš nos, popros svojho ocka, nech ti ho kúpi!“

„Keď mi ho nepožičiaš, jednu ti vrazím!“ zastrájal sa Hugo, ktorý je z nás najsilnejší a buch – tresol do nosa strýčka Eugena.

Mňa to nebolelo, ale bál som sa o strýčkov nos, tak som si ho odložil do vrečka a poriadne som Huga nakopol. Bili sme sa ostošesť a kamoši sa prizerali, keď k nám pribehol Bujón. Bujón je náš vychovávateľ. Raz vám porozprávam, prečo ho tak voláme.

„Čo sa to tu deje?“ zisťoval.

„To Hugo!“ povedal som. „Vrazil mi pästou do nosa a zlomil ho!“

Bujón vypleštil oči a zohol sa, aby mi zblízka videl do tváre: „Tak ukáž...“

Ja som vytiahol z vrečka nos strýčka Eugena a ukázal som mu ho. Neviem prečo, ale keď Bujón zbadal nos strýčka Eugena, strašne sa napajedil.

„Pozri sa mi do očí,“ povedal, keď sa vystrel. „Zo mňa si ty utáhovať nebudeš, kamarát. Vo štvrtok popoludní zostaneš po škole, jasné?“

Rozplakal som sa a Kazimír povedal: „Prosím, on za to nemôže.“

Bujón si Kazimíra premeral, usmial sa a položil mu ruku na plece: „To je od teba pekné, že sa priznávaš, aby si chránil kamaráta.“

„Nó...“ povedal Kazimír, „on za to nemôže, môže za to Hugo.“

Bujón očervenel ako paprika, viackrát otvoril ústa naprázdno a potom nechal po škole Huga, Kazimíra a aj Lotara zato, že sa smial. A odišiel zazvoniť.

Potom sme mali dejepis a učiteľka nám vysvetľovala, ako kedysi žili vo Francúzsku Galovia. Aurel, ktorý sedel vedľa mňa, chcel vedieť, či je nos strýčka Eugena naozaj zlomený. Povedal som mu, že nie, že je len na jednej strane trošku preborený. Vybral som ho z vrecka, aby som videl, či sa dá opraviť. Zistil som, že sa dá. Prstom som ho zvnútra povytlačal do pôvodnej podoby. Bol som náramne spokojný.

„Ukáž mi ho!“ šuškal Aurel.

Zohol som sa pod lavicu, aby si Aurel mohol nos prezrieť.

„Je celkom v poriadku,“ oznámil.

„Mikuláš! Zopakuj, čo som hovorila!“ zakričala učiteľka tak nahlas, až som nadskočil.

Postavil som sa a bolo mi do plaču, lebo som netušil, čo hovorila. Učiteľka nemá rada, keď ju nepočúvame. Premerala si ma tak prísne ako Bujón.

„Ale... čo to máš na tvári?“ opýtala sa.

„To je nos. Kúpil mi ho ocko,“ fňukal som.

Učiteľka sa nahnevala a začala kričať, že neznáša šašov, a keď budem takto pokračovať, vylúčia ma zo školy a bude zo mňa nevzdelanec a hanba rodičov. A potom mi kázala: „Prines sem ten nos!“

S plačom som odniesol nos na učiteľkin stôl. Ona mi ho zhabala a ešte mi kázala za trest napísať vo všetkých osobách: Na hodinu dejepisu nesmiem nosiť papierový nos a zabávať ním spolužiakov.

Keď som prišiel domov, mama sa na mňa pozrela a povedala: „Čo ti je, Mikuláš, si celý bledý.“

Rozplakal som sa a vyrozprával som jej, ako ma Bujón nechal po škole zato, že som vytiahol z vrecka nos strýčka Eugena, a na dejepise mi učiteľka nos strýčka Eugena zhabala a dala mi trest. Mama sa na mňa prekvapene dívala, priložila mi ruku na čelo a povedala, že si mám ísť ľahnúť a trochu si odpočinúť.

Keď sa ocko vrátil z práce, mama mu šepkala: „Netrpezlivo ťa už čakám, lebo mám obavy o malého. Prišiel zo školy celkom vynervovaný. Neviem, či netreba zavolať lekára.“

„A je to tu!“ povedal ocko. „Vedel som to a upozorňoval som ho! Stavím sa, že ten náš bláznivý Mikuláš mal opletačky s Eugenovým nosom!“

Potom sme sa poriadne vyplašili, lebo mame prišlo odrazu tak zle, že sme museli volať doktora.

